

pomnik, so je cłowjekej postajene, junu wumrjecz, „a po tym“ to budzenje. Ale wot dženŕniŕcheho ŕem nje-
dyrbi ŕo to ženje wjazy ŕtačz.“

Lube džeczo, wěŕch tež ty, ŕchto je wottŕknjeny kónz
twojeho pucza? Sŕy hižom proŕyko: Anježe, wucž
mje, so kónz so mnu budže, a so moje dny ŕu wot-
měrjene, so bych póŕnał, kał ŕachodny ja ŕym.“ (Pŕ. 39, 6.)

Sŕy wŕchał nětko hiŕcheže czerŕtwe a ŕtrowe, połne
mozy a ŕylnoŕcže, połne khróbkóŕcže a nadžije wjeŕekeje
młodoŕcže. Sŕnadž hiŕcheže ženje nejŕy na ŕmjercz po-
ŕpomniko, lube džeczo. Sŕy drje hižom na to myŕliło,
ŕchto chzeŕch junu bycz a kał pŕcheŕ tuto žiwjenje pŕcheń-
džeŕch? Sŕy tež hižom na twój poŕledni kónz myŕliło,
moje lube džeczo? To njeje žana cžmowa a cžemna
myŕlicžka, kotraž by ŕo jenož ŕa ŕchędžiwu hłowu ho-
džika. To je kŕutna wažna myŕł, kotraž ŕo tež derje
ŕa džeczo hodži.

Junu wumrjeŕch, lube džeczo. Džen pŕchińdže, hdžež
twojej woczji ŕo ŕandželitej pŕched ŕwětkom tuteho ŕkónza,
hdžež twojej wuŕchi ničzo wjazy njebudžetej ŕkŕŕŕhecž,
hdžež twoje dychanje pŕcheŕtanje. Blědny a proŕty a
ŕymny w twojim kaŕchežu budžeŕch ležecž. Na cžiche
pohrjebniŕcže cže ponjeŕeja. Do cžicheho, cžmoweho
rowa cže delepuŕcže a tam budžeŕch ŕpacž poŕlednje,
dołhe a cžiche ŕmjertne ŕpanje.

Kow pał njeje twój poŕledni kónz, moje lube džeczo.
Někotremužkuli wbohemu cžłowjekej by wŕchał ŕo to
derje pŕchihodžiko, hdy by temu tał było. Wŕcha nuŕa
a cžwila, wŕcha žałoŕcž a hubjenŕtwo by po tym ŕwój
kónz mjeko na pŕchezo. Junu džen pŕchińdže, — hdy
pŕchińdže, njewěmy, — ale tón džen pŕchińdže a dyrbi
pŕchińcz. Tehdy Boža truba ŕ njebyeŕ ŕatrubi, tehdy